WSOY

THOMAS HARRIS

Maailman tunnetuimman psykopaatin tarina

HANNIBAL

”Mestariteos... Hyytävän nerokas.” *Observer*

Thomas Harris

HANNIBAL

SUOMENTANUT JA
SUOMENNOKSEN TARKISTANUT
RAIMO SALMINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Luvussa 19 lainatut Danten *Vita nuova* -säkeet
on suomentanut Tyyni Haapanen-Tallgren.

Luvussa 36 lainatun säkeen Danten *Jumalaisesta näytelmästä*
on suomentanut Eino Leino.

Romaanissa lainataan useassa kohtaa kirjailijan edellistä teosta
Uhrilampaat, jonka on suomentanut Hanna-Liisa Timonen.

Englanninkielinen alkuteos
Hannibal
HANNIBAL © 1999 by Yazoo Fabrications, Inc.
All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.

Suomenkielinen laitos © Raimo Salminen ja WSOY 2020
Werner Söderström Osakeyhtiö
ISBN 978-951-0-45292-9
Painettu EU:ssa

I

WASHINGTON

1

Voisi kuvitella, että sellainen päivä pelkäisi valjeta...

Clarice Starlingin jylisevä Mustang nousi Massachusetts Avenuelta alkoholi-, tupakka- ja asevirasto BATF:n sisäänajorampille, rakennukseen joka oli vuokrattu pastori Sun Myung Moonilta taloudellisista syistä.

Iskuryhmä odotti kolmessa ajoneuvossa, jotka olivat mammuttimaisessa autohallissa joutokäynnillä: kolhiintuneessa, tuiki tavallisen näköisessä pakettiautossa, joka toimi johtoautona, ja kahdessa sen takana seisovassa huumeviraston SWAT-erikoisryhmän mustassa pakettiautossa.

Starling nappasi varustelaukun mukaansa ja lähti juoksemaan kohti valkoista johtoautoa, jonka rapaisiin kylkiin kiinnitetyissä kilvissä luki MARCELL'S CRAB HOUSE.

Neljä miestä katseli auton avonaisesta perästä Starlingin tuloa. Hän oli univormussakin hoikka, ja hän viiletti hyvää vauhtia kantamuksestaan huolimatta, hiukset loistevalojen aavemaisessa hohteessa kiiltäen.

»Naiset. Aina myöhässä», sanoi joukkoon kuuluva washingtonilainen poliisi.

Ryhmän johdossa oli BATF:n erikoisagentti John Brigham.

»Ei Starling myöhässä ole – minä soitin hänen piippariinsa vasta kun vasikalta oli saatu hälytys», Brigham sanoi. »Hän

tuli takuulla tukka putkella Quanticosta. Terve Starling, anna se laukku tänne.»

Starling läpsäytti pikaisesti Brighamin kättä. »Terve, John.»

Brigham kääntyi ratissa istuvan, nuhruiseen siviiliasuun sonnustautuneen poliisin puoleen, eivätkä takaovet ehtineet edes sulkeutua kun auto jo lähti rullaamaan kohti iltapäivän leppeää syysilmaa.

Clarice Starling, jo konkari tarkkailutehtävissä, kumartui periskoopin okuularin alitse ja istuutui perälle mahdollisimman lähelle seitsemänkymmenen kilon hiilihappojäämöhkälettä, joka huolehti ilman viileydestä aina silloin kun kohdetta täytyi vakoilla moottori sammuksissa.

Vanhassa pakettiautossa oli piintynyt pelon ja hien haju, joka toi mieleen eläintarhan apinahäkit. Sen kyljet olivat ehtineet nähdä monenlaisia kilpiä. Ovien kuraantuneet, haalistuneet tekstit olivat puolen tunnin ikäisiä. Umpeen paklatut luodinreiät olivat vanhempia.

Takaikkunat olivat ulkoa katsoen peilejä, asiaankuuluvasti himmennettyjä. Starling näki miten SWAT:n isot pakettiautot seurasivat kannoilla. Hän toivoi, ettei heidän tarvitsisi nökötää ahtaissa autoissa tuntikaupalla.

Ryhmän miesjäsenet katselivat häntä tarkoin aina kun hänen kasvonsa olivat kääntyneet kohti ikkunaa.

FBI:n erikoisagentti Clarice Starling, kolmekymmentäkaksi vuotta, näytti aina ikäiseltään, ja ikäisekseen hän näytti aina hyvältä, jopa univormussa.

Brigham otti paperinsa etuistuimelta.

»Starling, miten sinä aina joudut näihin paskahommiin?» hän kysyi hymyillen.

»Koska sinä yhtä mittaa pyydät minua mukaan.»

»Nyt tosiaan tarvitsen sinua. Mutta hitto soikoon, olet tämän tästä messissä kun kotietsintäryhmä ratsaa jonkin paikan. Eihän asia minulle kuulu, mutta joku taitaa inhota sinua teidän aluetoimistossa. Tulisit minun porukkaani. Tässä ovat

agentit Marquez Burke ja John Hare, ja tässä on konstaapeli Bolton Washingtonin poliisista.»

Se että BATF:llä, FBI:llä ja huumevirasto DEA:n SWAT-erikoisryhmillä oli yhteinen iskujoukko, oli pakon sanelemaa, seuraus budjettivarojen leikkauksista aikana, jolloin jopa FBI:n akatemia, Virginian Quanticossa sijaitseva koulutus- ja tutkimuskeskus, oli määrärahojen puutteessa suljettuna.

Burke ja Hare näyttivät agenteilta. Washingtonilaispoliisi Bolton näytti oikeustalon vahtimestarilta. Hän oli puolivälissä viidettä kymmentään, ylipainoinen ja hermostunut.

Washingtonin pormestari, joka oli hanakka osoittamaan kovuutensa huumeasioissa oman huumetuomionsa jälkeen, piti ehdottomasti kiinni siitä että hänen poliisivoimilleen lankesi osa kunniasta joka kerta kun kaupungissa tehtiin iso ratsia. Se selitti Boltonin läsnäolon.

»Drumgon porukka keittelee tänään huumetta», Brigham sanoi.

»Evelda Drumgo, tietenkin», Starling totesi innottomasti.

Brigham nyökkäsi. »Hän pyörittää uutta metamfetamiinilabraa jokirannassa Felicianan kalahallin vieressä. Meidän vasikka ilmoitti, että hän aikoo tänään valmistaa erän kristallia ja häipyä illalla Caymansaarille. Joten tässä ei ole aikaa hukattavaksi.»

»Kristalli», kiteinen metamfetamiini, saa aikaan lyhyen mutta voimakkaan hyvänolontunteen, ja riippuvuuden se aiheuttaa tappavan varmasti.

»Huumeasia kuuluu DEA:lle», Brigham sanoi, »mutta meidän on napattava Evelda siitä hyvästä, että hän on osallistunut järeiden aseiden kuljetukseen osavaltion sisällä. Pidätysmääräyksessä mainitaan pari Beretta-konepistoolia ja muutama MAC-10, ja hän tietää mistä niitä löytyy rutosti lisää. Starling, sinä keskityt Eveldaan. Olet ollut ennenkin tekemisissä hänen kanssaan. Nämä kaverit hoitavat varmistuksen.»

»Me saatiin helpoin homma», Bolton sanoi mielissään.

»Parasta että kerrot vähän Eveldasta», Brigham jatkoi.

Starling odotti hetken, sillä auto rämisteli juuri ratakiskojen yli. »Evelda panee kampoihin. Vaikkei päältä uskoisikaan – hän on tehnyt joskus mallintöitä – niin hän panee kampoihin. Hän on Dijon Drumgon leski. Olen pidättänyt hänet kahdesti kytköksistä rikollisjärjestöihin, ja ensimmäisellä kerralla myös Dijonin.

»Viimeksi hänellä oli yhdeksänmillinen ja siihen kolme lipasta ja vielä kyynelkaasua käsilaukussa ja stiletti rintaliiveissä. Mitä lieneekään tänään.

»Jälkimmäisellä kerralla pyysin häntä hyvin kohteliaasti antautumaan, ja hän totteli. Ollessaan sitten tutkintavankeudessa hän pisti kuoliaaksi Marsha Valentine -nimisen vangin lusikanvarrella. Ikinä ei siis tiedä... Sen naisen ilmeestä on vaikea päätellä mitään. Valamiehistön mielestä se oli itsepuolustusta.

»Ensimmäinen syyte rikollisista yhteyksistä ei mennyt läpi, ja toisesta hän puhui itselleen lievemmän tuomion. Eräiden aseisiin liittyvien syytteiden annettiin raueta, koska hänellä oli pieniä lapsia ja hänen miehensä oli juuri ammuttu Pleasant Avenuella. Laukaukset tulivat ohiajavasta autosta; asialla saattoi olla jengi, joka tunnetaan nimellä Spliffs.

»Minä pyydän Eveldaa antautumaan. Toivottavasti hän tottelee – ainakin hän saa mahdollisuuden. Mutta – ja kuunnelkaa nyt tarkasti – jos hänet on taltutettava, teidän on autettava minua kunnolla. Viis meikäläisen selustasta, teidän on käytävä hänen kimppuunsa. Arvon herrojen on turha kuvitella, että minut ja Evelda nähtäisiin mutapainissa.»

Joskus aiemmin Starling olisi tanssinut näiden miesten pillin mukaan. Nyt he eivät pitäneet siitä mitä hän sanoi, mutta hän oli nähnyt liian paljon piitatakseen moisesta.

»Evelda Drumgolla on Dijonin perua yhteys Trey-Eight Cripsiin», Brigham sanoi. »Tietolähteemme mukaan Crips suojelee häntä, ja lisäksi jengi levittää kamaa rannikolla.

Lähinnä on kyse suojelusta Spliffsiä vastaan. En tiedä mitä Crips tekee huomatessaan, että vastassa olemmekin me. Mutta he eivät missään nimessä halua tekemisiin ainakaan FBI:n kanssa.»

»Yksi tärkeä juttu: Eveldalla on HIV-tartunta», Starling sanoi. »Hän sai sen Dijonin neulasta. Kuultuaan uutisen tutkintavankeudessa hän sekosi. Vielä samana päivänä hän tappoi Marsha Valentinen ja pani sen jälkeen tappeluksi vartijoiden kanssa. Ellei hänellä ole asetta mutta hän panee silti vastaan, voitte ainakin olla varmoja että saatte päällenne jotain mistä voi saada tartunnan. Jos yritätte tehdä hänelle ruumiintarkastuksen, hän sylkee ja puree ja jopa kusee ja paskantaa päällenne, joten hansikkaita ja suojanaamaria on käytettävä välttämättä. Ja jos panette hänet partioautoon, varokaa ettei hänellä ole tukassaan neulaa, ja sitokaa jalat.»

Burkella ja Harella oli naama venähtänyt pitkäksi. Boltonilla näytti olevan epämukava olo. Hän nyökäytti kurttuihoista leukaansa kohti Starlingin asetta, kulunutta Colt .45 -palveluspistoolia, jonka kahvan ympärillä oli leveää teippiä ja joka lepäsi Yaqui-kotelossa oikeanpuoleisella kupeella. »Onko tuo vekotin koko ajan ladattu?» hän kysäisi.

»Ladattu ja varmistettu», Starling sanoi.

»Vaarallista», Bolton sanoi.

»Tavataan ampumaradalla, niin minä selitän asian.»

Brigham tuli väliin. »Kuule Bolton, minä valmensin Starlingia kun hän voitti poliisien mestaruuden taisteluammunnassa kolmena vuonna peräjälkeen. Älä suotta murehdi hänen aseensa takia. Starling, muistatko ne panttivankien vapauttamiseen erikoistuneet kaverit, Suukapularitarit? Minkä nimen ne sinulle oikein antoivat, kun olit kepittänyt koko porukan? Oliko se Annie Mestariampuja?»

»Armoton Annie», Starling sanoi ja katsoi ulos ikkunasta.

Hän tunsi itsensä katseiden lävistämäksi ja yksinäiseksi tässä lammasläävältä haisevassa autossa, joka oli täynnä mie-

hiä, täynnä Brutia, Old Spicea, hikeä ja nahkaa. Hän tunsi hienoista pelkoa, ja se maistui kuin lantti kielen alla. *Muistikuva: hänen isänsä, tupakalta ja voimakkaalta saippualta haiseva isänsä, kuorimassa appelsiinia taskuveitsellä. Veitsen terä on katkennut kärjestä kulmikkaaksi, isä antaa keittiössä osan appelsiinista hänelle. Pickupin perävalot katoamassa näkyvistä isän lähtiessä vartiokierrokselleen, joka tappoi hänet. Hänen vaatteensa kaapissa. Hänen neliötanssipaitansa. Nyt Starlingilla itselläänkin on kaapissa mukavia vaatteita, joita hän ei ikinä tullut pukeneeksi ylleen. Onnettomia juhla-asuja vaatepuissa, kuin leluja ullakolla.*

»Vielä kymmenisen minuuttia», kuljettaja huikkasi.

Brigham katsoi ulos tuulilasista ja vilkaisi kelloonsa. »Tältä siellä näyttää», hän sanoi. Hänellä oli korostekynällä sutaistu kartantapainen ja rakennusviraston faksaama epäselvä pohjapiirros. »Kalahallin rakennus on joen rannassa kauppojen ja varastojen välissä. Parcell Street päättyy Riverside Avenuehen tällä pikku aukiolla hallin edessä.

»Kuten näette, rakennuksen pääty ulottuu vedenrajaan asti. Koko päädyn matkalla kulkee laituri, tässä näin. Eveldan huumetehdas on kalahallin kupeessa ensimmäisessä kerroksessa. Sisäänkäynti on tässä edessä, markiisin vieressä. Eveldalla on valmistuksen aikana vartijat asemissa ainakin kolmen korttelin säteellä. Aiemmilla kerroilla vartijat ovat varoittaneet häntä, jotta hän ehtisi kaataa aineensa viemäriin. Sen takia kolmosautossa oleva DEA:n ratsiaryhmä menee sisään kalastusveneestä laiturin puolelta kello 15.00. Me pääsemme tällä autolla lähemmäksi kuin muut, aina ovelle asti, jolla ollaan pari minuuttia ennen iskua. Jos Evelda tulee ulos etukautta, hän on kiikissä. Jos hän pysyy sisällä, iskemme tälle sivuovelle heti kun rynnäkkö laiturin puolelta on alkanut. Kakkosauto varmistaa homman, siellä on seitsemän kaveria jotka tunkeutuvat sisään etukautta samanaikaisesti, ellei meiltä ole tullut mitään ilmoitusta.»

»Ja miten on tarkoitus selvitä ovesta?» Starling kysyi.

Burke avasi suunsa. »Jos sisällä kuulostaa hiljaiselta, ovi murretaan. Jos sieltä kuuluu tyrmäyskranaattien räjähdyksiä tai ampumista, homman nimi on 'postimies koputtaa'.» Burke taputti haulikkoaan.

Starling oli nähnyt miten se tehdään. »Postimies koputtaa» tarkoittaa, että käytetään hienolla lyijyjauheella täytettyä magnumpatruunaa, joka räjäyttää lukon hajalle vahingoittamatta sisällä olevia.

»Entä Eveldan lapset? Missä he ovat?» Starling kysyi.

»Vasikkamme näki, että Evelda vei heidät päivähoitoon», Brigham sanoi. »Ja tämä tyyppi on lähellä Eveldaa, siis tosi lähellä; lähempänä ei voi olla, jos harrastetaan turvaseksiä.»

Brighamin radion kuulokkeesta kuului sirisevää puhetta, ja hän tutkaili hetken taivasta auton takaikkunasta. »Ehkä jonkin liikenneohjelman takia», hän sanoi kurkkumikrofoniin. Hän kääntyi kuljettajan puoleen. »Kakkosesta nähtiin äsken jonkin tv-aseman helikopteri. Oletko sinä huomannut mitään?»

»En.»

»Parasta olisi, että se pörrää siellä vain jonkin liikenneohjelman takia. No niin, varusteet niskaan joka iikka.»

Seitsemänkymmenen kilon möhkäle hiilihappojäätä ei riitä pitämään ilmaa viileänä silloin kun pakettiauton metallikuoren sisällä nököttää viisi henkeä lämpimänä päivänä, etenkään kun kaikki paraikaa kiskovat ylleen luotiliivejä. Boltonin kohottaessa kätensä kävi selväksi, ettei kölninveden roiskiminen kainaloon vastaa suihkussa käyntiä.

Clarice Starling oli ommellut paitaansa hartiatoppaukset kevlarliivejä varten, joiden oli määrä pysäyttää luoti kuin luoti. Liiveissä oli lisäpainona keraaminen suojalevy sekä edessä että takana.

Traagiset tapaukset olivat osoittaneet selkälevyn arvon. Aseellisen ylläkön tekeminen oudossa ryhmässä, jonka

jäsenten koulutustaso vaihtelee, on vaarallista puuhaa. Omien luodit voivat murskata selkäytimen siltä joka rynnistää kokemattoman, pelokkaan ryhmän kärjessä.

Kolmen kilometrin päässä joelta kolmosauto jättäytyi joukosta viedäkseen DEA:n ratsiaryhmän kalastusveneelle, ja varmistava auto puolestaan jättäytyi säällisen matkan päähän johtoautosta.

Ympäristö alkoi näyttää nuhjuiselta. Noin joka kolmannen rakennuksen ikkunat oli peitetty laudoin, ja kadunreunoissa oli pukkien päälle nostettuja romuautoja. Kulmissa maleksi nuoria miehiä baarien ja pienten markettien edustoilla. Jalkakäytävällä paloi patja, jonka ympärillä kiehnäsi lapsia.

Jos Eveldan vartijat olivat asemissaan, he olivat sulautuneet tavallisten jalankulkijoiden joukkoon oivallisesti. Ruokakauppojen pysäköintialueiden ja viinakauppojen lähistöllä istui autoissa miehiä juttelemassa.

Harvaan liikennevirtaan kääntyi Impala katto alas rullattuna, helmapellit melkein maata viistäen, kyydissään neljä mustaa nuorta miestä. Se lähti rullaamaan rauhallisesti johtoauton perään. Ohittaessaan pari tyttöä nuorukaiset ponnauttivat autonnokan irti asvaltista, ja heidän autostereoidensa jytke sai johtoauton pellit pärisemään.

Takaikkunasta nuorukaisia silmäilevä Starling oli varma, ettei heistä koituisi vaaraa: Crips käytti iskuissaan lähes aina tilavaa, voimakasmoottorista sedania tai farmariautoa, sellaista joka ei vanhuutensa vuoksi herätä kenenkään huomiota ja jonka takaikkunat saa taatusti laskettua alas asti. Kyydissä on kolme henkeä, toisinaan neljä. Mutta uhkaavalta voi äkkiseltään näyttää vaikka Buickissa istuva koripallojoukkue.

Johtoauton seistessä liikennevaloissa Brigham poisti suojuksen periskoopin okulaarista ja napautti Boltonia polveen.

»Katso näkyykö jalkakäytävällä kulmakunnan julkimoita», hän sanoi.

Periskoopin ikkuna oli kätketty auton katolla olevaan ilmanvaihtoventtiiliin. Sillä näki vain sivulle.

Bolton käänsi laitteen ääriasennosta toiseen, mutta lopetti sitten silmiään hieroen. »Tämä tärisee liikaa moottorin käydessä», hän sanoi.

Brigham otti radioyhteyden kalastusveneeseen. »Neljänsadan metrin päässä ja lähestyy ylävirtaan», hän toisti sitten miehistölleen.

Korttelin päässä kohteesta auton oli pysähdyttävä Parcell Streetillä punaisiin valoihin, ja se seisoi nokka kalahallin suuntaan pitkältä tuntuneen tovin. Kuljettaja kääntyi kuin vilkaistakseen oikeanpuoleiseen sivupeiliin ja sanoi suupielestään Brighamille: »Eipä näy kalahallissa paljon asiakkaita. No niin, nyt mentiin.»

Valot vaihtuivat, ja kello 14.57, tasan kolme minuuttia ennen H-hetkeä, iskuryhmän kolhiintunut pakettiauto pysähtyi Felicianan kalahallin eteen, hyvään paikkaan jalkakäytävän viereen.

Tavaratilaan kuului narahdus, kun kuljettaja kytki käsijarrun.

Brigham päästi Starlingin periskoopin ääreen. »Kurkista sinäkin.»

Starling käänsi periskooppia pitkin rakennuksen sivua. Jäämurskan päälle asetellut kalat kimalsivat myyntipöydillä kangasmarkiisin alla. Carolinan matalikoilta pyydetyt napsijat oli aseteltu aistikkaiksi parviksi, katkaravut ojentelivat jalkojaan avoimissa laatikoissa ja hummerit kiipeilivät toinen toisensa niskassa vesisäiliössä. Kekseliäs kauppias oli pannut kosteita paperituppoja isoimpien kalojensa silmille pitääkseen ne kirkkaina iltaan asti, jolloin paikalle alkaisi virrata epäluuloisia karibialaissyntyisiä perheenäitejä nuuhkimaan ja tiiraamaan.

Latinolta näyttävä mies paksuine kyynärvarsineen oli sulavin liikkein leikkelemässä kaarevalla veitsellä kookasta

makrilllihaita huuhdellen samalla kalaa voimakkaalla käsisuihkulla, ja auringonsäteet synnyttivät perkauspöydän ylle sateenkaaren. Verensekainen vesi juoksi pitkin katuojaa, ja Starling kuuli sen lorisevan pakettiauton alitse.

Starling katseli kun kuljettaja jututti kalakauppiasta, kysyi tältä jotakin. Kauppias vilkaisi kelloonsa, kohautti harteitaan ja osoitti jonkin lounaspaikan suuntaan. Kuljettaja silmäili kalahallia kotvasen, sytytti savukkeen ja lähti sitten astelemaan kohti kuppilaa.

Stereoiden kaiuttimet toistivat kalahallissa »La Macarenaa» niin kovaa, että Starling erotti kaiken selvästi autoon; hän ei enää ikinä kestäisi kuunnella koko kappaletta.

Tärkeä ovi oli oikealla: teräksinen ja metallikehyksinen kaksoisovi, jonka edessä oli yksi ainoa betoniporras.

Starling oli aikeissa poistua periskoopin luota, mutta samassa ovi avautui. Siitä astui ulos kookas valkoihoinen mies, jolla oli havaijipaita ja sandaalit. Hänen rintansa poikki kulki olkalaukun hihna. Toinen käsi oli piilossa laukun takana. Hänen kannoillaan tuli ulos jänteikäs mustaihoinen mies pitkä takki käsivarrellaan.

»Huomio kaikki», Starling sanoi.

Miesten hartioiden takaa ilmestyi esiin Evelda Drumgo pitkine Nefertiti-kauloineen ja kauniine kasvoineen.

»Evelda tulee ulos kaksi miestä edellään; näyttää kuin kummallakin olisi ase», Starling sanoi.

Hän ei päässyt kyllin ripeästi pois periskoopin äärestä estääkseen Brighamia törmäämästä häneen. Hän pani kypärän päähänsä.

Brigham puhui radioon. »Ykkönen kaikille ryhmille. Tilanne on päällä! Evelda tuli ulos tältä puolelta, me iskemme.

»Hoidetaan homma ilman isompaa melua», Brigham jatkoi omalle ryhmälleen. Hän syötti panoksen haulikkonsa piippuun. »Vene on täällä puolessa minuutissa, pannaan töpinäksi.»

Starling oli ensimmäisenä ulkona, Eveldan hiuspalmikot heilahtivat, kun tämä käänsi päänsä häntä kohti. Starling oli tietoinen Eveldan vierellä olevista miehistä, joilla oli nyt aseet esillä ja jotka huusivat: »Maahan, maahan!»

Evelda astahti esiin miesten välistä.

Hänellä oli pikkuvauva kantimessa, jonka hihnat kulkivat niskan taitse.

»Odottakaa, ei mitään ikävyyksiä», hän sanoi henkivartijoilleen. »Odottakaa.» Hän astui eteenpäin, majesteettisen ryhdikkäänä, pitäen vauvaa edessään niin kaukana itsestään kuin hihna antoi myöten, peitteen roikkuessa nyytistä.

Anna Eveldan tulla rauhassa. Starling sujautti aseensa koteloon sokkona ja ojensi kätensä kämmenet avoimina. »Evelda! Antaudu. Tule tänne.» Ison V8:n jylinää ja renkaiden kirskuntaa Starlingin takana. Hän ei voinut kääntyä katsomaan. *Kunpa se olisi varmistusryhmä.*

Evelda ei piitannut Starlingista vaan lähti kohti Brighamia. Vauvan peite hulmahti MAC-10:n alkaessa rätistä sen takana, ja Brigham lakosi maahan kasvojen pleksisuojus veren peitossa.

Valkoihoinen henkivartija pudotti olkalaukkunsa. Burke näki miehen kevyen konepistoolin ja laukaisi haulikkonsa, mutta piipusta pullahti vain harmiton lyijypilvi. Hän teki pumppausliikkeen, mutta liian myöhään. Henkivartija ampui sarjan Burken nivusten poikki luotiliivien alle ja heilautti sitten aseensa Starlingin suuntaan juuri kun tämä sai pistoolinsa kotelosta. Starling ampui miestä kahdesti keskelle havaijipaitaa ennen konepistoolin seuraavaa luotiryöppyä.

Tulitusta Starlingin takaa. Mustaihoinen henkivartija pudotti takin aseensa päältä ja luikahti takaisin sisälle samalla kun Starlingin selkään osui kuin kova nyrkinisku, joka sysäsi hänet eteenpäin ja tyhjensi hänen keuhkonsa. Hän kiepahti ympäri ja näki Cripsin iskuryhmän sedanmallisessa Cadillacissa, jonka nokka osoitti vasemmalle. Matkustajanpuolei-

sissa ikkuna-aukoissa roikkui cheyennetyyliin kaksi miestä ampuen katon yli, ja vielä kolmas tulitti kuljettajan takaa.

Tulta ja savua kolmesta piipunsuusta, luotien viuhunaa Starlingin ympärillä.

Starling sukelsi kahden pysäköidyn auton väliin ja huomasi Burken nytkähtelevän maassa. Brigham lojui liikkumattomana, laajeneva verilammikko kypärän vieressä. Cadillacista tuleva sarjatuli piti Haren ja Boltonin matalina; he tulittivat autojen välistä jostain kadun toiselta puolelta, ja sitten samasta suunnasta kuului miten rengas räjähti ja autonlasi pirstoutui ja rämähti asvalttiin. Starling kurkisti katsomaan, toinen jalka katuojassa jossa yhä lorisi vettä.

Kaksi miestä Cadillacin ikkuna-aukoissa tulitti katon yli, kuljettaja pistoolillaan. Takana neljäs mies oli avannut oven ja kiskoi Eveldaa ja vauvaa sisään. Eveldalla oli kädessä henkivartijansa olkalaukku. Joukko tulitti yhä Boltonia ja Harea kadun yli, renkaat savusivat Cadillacin ampaistessa liikkeelle. Starling kohottautui seisaalle, suuntasi aseensa ja ampui kuljettajaa ohimoon. Sitten hän laukaisi kahdesti kohti edessä istuvaa ampujaa, joka putosi autosta selkä edellä. Starling pudotti tyhjän lippaan Coltistaan ja katsetta hetkeksikään autosta irrottamatta läimäytti sisään uuden, ennen kuin vanha osui maahan.

Cadillac raapi kyljellään kadun varressa seisovia autoja ja pysähtyi niitä vasten pelti kirskuen.

Starling lähestyi nyt Cadillacia. Yksi ampuja istui yhä ikkuna-aukossa silmät selällään, rinta Cadillacin ja pysäköidyn auton väliin puristuneena, ja yritti punnertautua vapaaksi. Hänen aseensa liukui alas katolta. Autosta nousi mies sininen liina päässä ja kädet ylhäällä ja säntäsi juoksuun. Starling ei piitannut hänestä.

Tulitusta oikealta, ja pakoon lähtenyt mies paiskautui kasvot edellä maahan ja yritti ryömiä viereisen auton alle. Jossain Starlingin yläpuolella helikopterin roottorinlapojen läpätystä.

Karjaisu kalahallista: »Pysykää matalana!» Ihmisiä myyntipöytien alla ja hylätyltä perkauspöydältä ryöppyävä vesisuihku.

Starling lähestyi Cadillacia. Liikettä auton takaosassa. Liikettä Cadillacissa. Se keinui. Vauva parkui. Tulitusta, ja takaikkuna hajosi sirpaleiksi ja rämähti sisään.

Starling piti kätensä ojossa ja ärjäisi, taakseen vilkaisematta. »*Tuli seis!* Älkää ampuko. Pitäkää silmällä ovea. Hallin ovea.

»Evelda.» Liikettä auton takaosassa. Vauva parkui. »Evelda, työnnä kädet esiin ikkunasta.»

Evelda Drumgo oli nyt tulossa ulos. Vauva parkui. »La Macarenan» jyske kalahallista. Evelda oli kadulla ja asteli kohti Starlingia, sievä pää kumarassa, käsivarret vauvan ympärille kietoutuneina.

Burke nytkähteli maassa heidän välissään. Nytkähdykset olivat nyt vähäisempiä, miehen valuttua melkein kuiviin. »La Macarena» nytkyi Burken tahtiin. Joku säntäsi kyyryssä hänen luokseen, asettui makuulle ja yritti sitten painamalla saada verenvuodon tyrehtymään.

Starling osoitti aseellaan maahan Eveldan eteen. »Evelda, näytä molemmat kätesi, ole hyvä ja näytä kätesi.»

Möykky peitteen sisällä. Evelda, palmikoineen ja tummine Kleopatran-silmineen, kohotti päätään ja katsoi Starlingiin.

»Ai sinä, Starling», hän sanoi.

»Evelda, älä tee sitä. Ajattele vauvaa.»

»Saatanan ämmä, nyt vaihdetaan ruumiinnesteitä.»

Peitteen hulmahdus, ja sitten paukahti. Starling ampui Evelda Drumgoa ylähuulen läpi, ja Eveldan takaraivo roiskahti kadulle.

Starling huomasi nköttävänsä maassa ilmaa haukkoen, hirvittävä vihlova kipu ohimollaan. Myös Evelda istui kadulla, jalkojensa ylle retkahtaneena, verikokkareiden valuessa suusta vauvan päälle, jonka parkunaa hänen ruumiinsa vaimensi. Starling kömpi hänen luokseen ja nykäisi kantolait-

teen kiiltävät kiinnityssoljet auki. Sitten hän veti stiletin esiin Eveldan rintaliiveistä, napsautti sen auki katsomatta siihen ja leikkasi hihnat poikki vauvan ympäriltä. Vauva oli liukas ja sen iho oli punainen; sitä oli vaikea pidellä.

Starling, verinen vauva sylissään, kohotti hätäisenä katseensa. Hän näki vesisuihkun halkovan ilmaa kalahallin edessä ja pinkoi sinne. Pyyhkäistyään veitset ja kalansisälmykset syrjään hän laski lapsen perkauspöydälle ja käänsi suuttimen sitä kohti; ja tämä tumma lapsi makasi valkoisella leikkauspöydällä veitsien ja kalansisälmyksien keskellä hainpää vierellään, puhdistui HIV-positiivisesta verestä samalla kun sen päälle valui Starlingin verta, joka huuhtoutui pois Eveldan veren kanssa yhtenä virtana, aivan yhtä suolaisena kuin meri.

Pisaroiden ryöppy, ilkkuva sateenkaari kuin Jumalan lupauksen merkkinä vesisuihkussa, kimaltavia raitoja ilmassa julistamassa Hänen sokean nuijaniskunsa jälkiä. Mutta Starling ei nähnyt tässä ihmislapsessa luodinreikiä. »La Macarenan» jyske stereoista, välähdys toisensa perään, kunnes Hare kiskoi valokuvaajan sivuun.

2

Umpikuja työläisten asuinalueella Virginian Arlingtonissa vähän puolenyön jälkeen. Syysyö on sateenjäljiltä lämmin. Ilma on lähestyvän kylmän rintaman takia levottomassa liikkeessä. Kostean maan ja kosteiden lehtien tuoksussa soittaa sirkka sävelmäänsä. Sitten se vaikenee, kun kova värinä tavoittaa sen 5-litraisen Mustangin kääntyessä teräksisine pakosarjoineen kujalle vaimeasti jylisten, liittovaltion seriffin auto kannoillaan. Autot kääntyvät siistinnäköisen paritalon pihaan ja pysähtyvät. Mustang täristää hieman joutokäynnillä. Moottorin vaiettua sirkka odottaa tovin ja jatkaa sitten soittoaan, viimeisen kerran ennen hallaa, viimeisen kerran ylipäätään.

Mustangin ratin takaa nousee virkapukuinen liittovaltion seriffi. Hän kiertää auton ja avaa matkustajan puoleisen oven Clarice Starlingille. Starling astuu ulos. Hänen korvallaan on side, jota valkoinen päänauha pitää paikoillaan. Desinfiointiaineesta on jäänyt kaulaan oranssinpunaisia tahroja sairaalasta annetun vihreän paidan yläpuolelle, joka hänellä on yllään oman paidan sijasta.

Hän kantaa tavaroitaan pikasulkimella varustetussa muovipussissa: jokunen minttukaramelli ja avaimet, FBI:n erikoisagentin henkilökortti, pikalaturi jossa on panoksia viiteen latauskertaan, pieni purkki kyynelkaasua. Pussin lisäksi hänellä on kädessään vyö ja tyhjä asekotelo.

Seriffi ojentaa hänelle autonavaimet.

»Kiitos, Bobby.»

»Haluatko, että tulen Pharonin kanssa istumaan luoksesi joksikin aikaa? Vai pyytäisinkö mieluummin Sandraa? Hän odottaa minua kotiin, mutta voin tuoda hänet tänne vähäksi aikaa. Sinä tarvitset seuraa...»

»Ei, antaa olla. Ardelia tulee kotiin ihan kohta. Kiitos vain.»

Seriffi nousee työtoverinsa virka-autoon, ja kun hän näkee Starlingin päässeen turvallisesti sisälle, auto lähtee.

Starlingin kotitalon pyykkihuone on lämmin ja tuoksuu huuhteluaineelta. Pesukoneen ja rumpukuivaimen letkut on kiinnitetty paikoilleen muovisilla käsiraudoilla. Starling laskee kantamuksensa pesukoneen päälle. Autonavaimet kolahtavat äänekkäästi osuessaan metallilevyyn. Starling ottaa pestyn pyykin koneesta ja sulloo sen kuivaimeen. Hän riisuu univormun housut ja viskaa ne koneeseen ja niiden perään sairaalan pukimet ja veren tahrimat rintaliivit ja käynnistää koneen. Hänellä on nyt yllään sukat ja alushousut ja nilkkakotelo, josta sojottavassa .38 Specialissa on iskuri rungon sisällä. Selässä ja kyljissä on mustelmia ja kyynärpäässä nirhaumia. Oikea silmä ja poski ovat turvoksissa.

Pesukone lämpiää ja alkaa hölskyä. Starling kietoutuu isoon rantapyyhkeeseen ja tassuttelee olohuoneeseen. Palatessaan hänellä on pikkusormen mitta Jack Daniel'sia ryyppylasissa. Hän istuutuu kumimatolle pesukoneen eteen ja nojautuu siihen pimeässä lämpöisen koneen tykyttäessä ja hölskyessä. Hän istuu lattialla kasvot kohti kattoa ja nyyhkäisee pari kertaa, ennen kuin kyyneleet tulevat. Ne tuntuvat kuumilta poskilla valuessaan alas.

Ardelia Mapp kyydittiin kotiin treffeiltä noin kello 00.45 Cape Maysta saakka, ja hän toivotti miehelle hyvää yötä ovella. Hän oli kylpyhuoneessa kuullessaan veden lorinaa ja putkien kuminaa pesukoneen jatkaessa pyörimistään.

Hän meni talon takaosaan ja sytytti valot keittiöön, joka oli yhteinen Starlingin kanssa. Sieltä näki pyykkihuoneeseen. Starling istui lattialla side päässä.

”KIINNITÄ TURVAVYÖSI JA VALMISTAUDU HITONMOISEEN KYYTIIN... KIRJA SÄIKÄYTTÄÄ SUKAT JALOISTASI.”
Denver Post

Sarjamurhaaja Hannibal Lecter on ollut kadoksissa seitsemän vuotta. FBI-agentti Clarice Starlingin ura on syöksykierteessä. Kun epäonnistunut huumeratsia nousee otsikoihin ja Starling kansakunnan silmätikuksi, Lecter lähettää hänelle myötätuntoisen kirjeen. FBI lähettää Starlingin etsimään Lecteriä, jota jahtaa verinen kosto mielessään myös Mason Verger. Missä Lecter piilottelee, ja kuinka hänestä tuli Kannibaali-Hannibal?

”Herkeämätön... loppumattoman kammottava. Viisisataa nopeatempoista sivua, joilla jokainen hengähdystauko on vain tulevan tiukan toiminnan esinäytös... *Hannibal* puhuttelee mielikuvitusta, tunnetta, intohimoja, yleviä ja alhaisia tuntoja.”
Los Angeles Times

1878 WS OY
9 789510 452929
www.wsoy.fi | 84.2 | ISBN 978-951-0-45292-9